

Arrest

**nr. 75 294 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 december 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SPAPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 augustus 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 oktober 2007 onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 9 december 2008 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 30 april 2009 wordt verzoeker nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 2 juni 2009 doet verzoeker een huwelijksaangifte waaruit zijn voornemen blijkt in het huwelijk te treden met een Belgisch onderdaan. Op 10 augustus 2009 verleent het parket van de procureur des

konings te Hasselt een positief advies inzake het voorgenomen huwelijk. Op 20 augustus 2009 huwt verzoeker met de Belgische onderdaan.

1.4. Op 21 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot.

1.5. Op 11 oktober 2009 wordt verzoeker aangehouden op verdenking van doodslag.

1.6. Op 30 oktober 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt op 24 februari 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 39 225 verworpen.

1.7. Op 17 december 2010 doet verzoeker opnieuw een huwelijksaangifte waaruit zijn voornemen blijkt te willen huwen met een Belgisch onderdaan. Het parket van de procureur des Konings te Hasselt brengt op 25 februari 2011 een negatief advies uit inzake het voorgenomen huwelijk.

1.8. Op 12 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 31 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot uitsluiting van verzoeker van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit omdat verzoeker onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van doodslag was geplaatst van 27 april 2010 tot 17 september 2010.

1.9. Op 4 november 2011 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan B.K. {..}, geboren te Casablanca op 17.02.1972, onderdaan van Marokko, het bevel gegeven om uiterlijk op 11.11.2011 om middernacht het grondgebied van België te verlaten {..}

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste Middel:

Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden. bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Aangezien de bestreden beslissing als reden opgeeft:

— Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker hiervoor integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1, FEITEN EN RETROACTEN. Het weze immers benadrukt dat:

— Verzoeker reeds sedert 2007 in België verblijft

— Verzoeker zijn vrouw heeft verloren

— verzoeker thans een nieuwe vriendin heeft waarop hij kan steunen zowel emotioneel als financieel

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/196 1. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden. Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren. Dat de bestreden beslissing derhalve faalt naar feiten en naar recht. Dat bovenstaand middel ernstig is."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; verzoeker is namelijk niet in bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn feitelijke omstandigheden, met name dat hij reeds sinds 2007 in België verblijft, dat hij zijn vrouw verloren heeft en dat hij nu een nieuwe vriendin heeft. In het licht van de geldende regelgeving en de Europese rechtspraak is volgens verzoeker de bestreden beslissing niet gemotiveerd.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich illegaal ophoudt op het Belgische grondgebied. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om, gelet op deze illegale verblijfstoestand, verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist ook geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij illegaal op het grondgebied verblijft. Waar verzoeker met zijn summiere verwijzing naar Europese rechtspraak doelt op de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM die hij in een laatste middel opwerpt, dient gesteld dat dit artikel geenszins een motiveringsplicht inhoudt, zoals verzoeker poogt voorop te stellen. De Raad verwijst voorts naar de bespreking van het laatste middel inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

Uit de geldende regelgeving, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet, blijkt voorts dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied kan afleveren aan de vreemdeling die gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden en die niet in bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, zij die niet correct heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van ‘de algemene beginselen van behoorlijk bestuur’.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, niet het geval is.

2.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verwijzend naar de bespreking van het eerste middel, maakt verzoeker evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.8. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien ten derde het beginsel van proportionaliteit door de Belgische Staat met de voeten wordt getreden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst (i.e. hetgeen de concrete beslissing de facto tot gevolg zal hebben) een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker en zijn vriendin. Dat bovenstaand middel ernstig is. Dat de procedure van gedwongen repatriëring dan ook een onevenredige maatregel is. Verzoeker wordt hierdoor nog voor een lange en onbepaalde tijd in gevangenschap gehouden. Bovendien worden er door de Belgische Staat verdere nutteloze kosten gemaakt.”

2.9. Verzoekers betoog inzake een gedwongen repatriëring, een gevangenschap en nutteloze kosten die door de Belgische Staat worden gemaakt is niet dienstig. Immers werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied op eigen initiatief voor een bepaalde datum te verlaten.

Verzoeker beperkt zijn betoog voor het overige tot de summiere vermelding dat de bestreden beslissing hem en zijn vriendin een disproportioneel nadeel oplevert, doch toont met dergelijk summier betoog, mede gelet op de bespreking van het vierde middel, niet aan dat de bestreden beslissing onredelijk is. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en dat hij aldus het grondgebied dient te verlaten. Niets verhindert verzoeker om, na in bezit gesteld te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, opnieuw het grondgebied te betreden.

De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om

het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het derde middel is ongegrond.

2.10. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Vierde middel:

Aangezien het recht op een privé- en gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN. en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistlanc), //wvechi.coe.iit , Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat er ontegensprekelijk een lang en duurzaam gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoeker en zijn vriendin, mevrouw I. B. {...}. Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf.

Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3juli 1980, zaak 157/79. Pieck: Arrest H. v. J. 8 april 1976. zaak 48/75).

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

De bestreden beslissingen zijn in het licht van art. 8.2 E.V.R.M. een bij de wet voorziene toegelaten inmenging van het openbaar gezag. Gelet op de geschetste omstandigheden zijn die maatregelen echter evenredig.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster zal moeten verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit draagt (Marokko), zonder dat zij hier nog enige banden heeft.

Uiteraard kan het gezinsleven niet op eenzelfde kwalitatieve wijze in Marokko worden uitgeoefend.

Mevrouw I. B. {...} en verzoeker hebben hier beide hun centrum van belangen en zij kunnen deze belangen niet achterlaten zonder meer. Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden werd door beide bestreden beslissingen. Dat bovenstaand middel ernstig is."

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.12. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.12.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.12.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.13. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.14. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.15. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat hij een lang en duurzaam gezinsleven heeft met zijn Belgische vriendin, I. B. en dat in casu geen sprake is van een belangenafweging noch dat men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Verzoeker stelt geen banden meer te hebben in Marokko en dat hij en zijn vriendin het centrum van hun belangen in België hebben. Zij kunnen deze belangen niet zonder meer achterlaten. Voorts stelt verzoeker hier een privéleven te hebben, met name een uitgebreide vriendenkring.

2.16. Wat het bestaan van een privé- en gezinsleven betreft.

2.16.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van plan was te huwen met I. B. doch de procureur des Konings op 25 februari 2011 een negatief advies gaf inzake het voorgenomen huwelijk nu blijkt dat verzoeker dit wenste te gebruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, zodat de voltrekking van het huwelijk in strijd zou zijn met de Belgische openbare orde. Daargelaten de vraag of aldus in hoofde van verzoeker gesproken kan worden van een effectief gezinsleven op het Belgische grondgebied gelet op voorgaande vaststellingen, dient alleszins gesteld dat het in casu een eerste toegang betreft zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het (eventuele) gezinsleven van verzoeker is.

Wat betreft het bestaan van een privéleven verwijst verzoeker slechts naar het bestaan van een uitgebreide vriendenkring doch verzoeker toont met dergelijk summier en ongefundeerd betoog niet aan dat hij in België een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft.

Er moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.16.2. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker poneert slechts dat hij en zijn vriendin het centrum van hun belangen in België hebben, doch toont met dergelijk summier betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met de persoon met wie hij stelt een gezin te vormen in zijn land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER